

[Waldorff.]

blyindholdet til 0,15 g. Tallet stammer fra raffinaderierne, og der har været en vis meget sund skepsis både i udvalget og hos miljøstyrelsen med hensyn til det tal på 300 mill. kr., som her er nævnt. Miljøstyrelsen anfører, som jeg også har skrevet i min mindretalsudtalelse, at dette tal kan have en tendens til at ligge i den øvre ende. Når man siger sådan fra miljøstyrelsen, så er det fordi man her bruger en diplomatisk formulering. Der ligger det i det, hvad også udvalgsmedlemmerne har haft en fornemmelse af, at raffinaderierne er fulde af løgn.

Jeg har forsøgt igennem udvalget at få belyst, hvad der ligger bag disse beregninger. Det har vist sig lidt vanskeligt; men specielt i betragtning af de erfaringer, man har fra Vesttyskland, er der grund til at holde fast i denne ende. Som det er anført, er der ikke sket nogen stigninger i forbrugerpriserne, på trods af at man altså har gennemført denne sænkning af grænsen. Det er anført, at produktionsomkostningerne er steget med 2½ øre pr. l. Det skal man så sammenholde med, at de danske olie-selskaber anfører en forøgelse af produktionsomkostningerne på 5-7 øre pr. l. Hvor stammer disse tal fra? Der er ikke noget at sige til, at miljøstyrelsen er skeptisk over for disse op-givelser.

En del af forklaringen er selvfølgelig nødvendigheden af at investere i nye produktions-anlæg. Der har her været henvist til, at man i Tyskland havde en overkapacitet, som man kunne trække på, man havde særlig gunstige indkøbsmuligheder og sådan noget. Der mangler her et svar på, hvordan det forholder sig med de danske raffinaderier. Er der ikke her overkapacitet?

Det vil selvfølgelig bl.a. afhænge af den olie-politik og den benzinpolitik, man fører, og det vil i virkeligheden sige den trafikpolitik man har. En korrekt, langsigtet målsætning, både med hensyn til trafikproblemer, miljøproblemer og energipolitiske problemer er selvfølgelig, at man skærer ned på den private trafik og i stedet udbygger den kollektive trafik. Det ville være en rimelig løsning på alle de problemer, der er forbundet med det store benzinforgbrug. I dette tilfælde ville man også løse kapacitetsproblemet, i hvert fald inden for en over-skuelig årrække.

Jeg mener i det hele taget, at man må konstatere, at alle de beregninger, man har over,

hvad det vil koste at skære ned på benzinen og sikre befolkningen et bedre miljø, bygger temmelig ukritisk på de tal, som Oliebranchens Fællesrepræsentation og altså i sidste ende de tre danske raffinaderier opgiver. Det er ikke særlig betryggende, og det eneste lyspunkt i denne forbindelse ligger altså i den antydede utroværdighed, som miljøstyrelsen og formentlig det meste af udvalget har fornemmelsen af.

Med hensyn til den anden del, der handler om, at forbrugerpriserne i Vesttyskland faktisk ikke er steget, på trods af at man har sat grænsen så lavt som til 0,15 g, anføres det også i et svar fra ministeren, at det skyldes, at der har været nogle bestemte konkurrenceforhold, som sikkert har betinget, at man har holdt igen med prisstigningerne. Jeg er ikke i tvivl om, at noget tilsvarende vil ske i Danmark, og det, som det afslører, er først og fremmest, at der er rigeligt at tage af, der er rigelige profitter at bekoste en forbedret sundhedstilstand for den danske befolkning med.

Vores konklusion kunne i første omgang være at hælde til at sige, at vi ikke kan tage ansvaret for noget, som i bund og grund er uansvarligt, og det er i bund og grund uansvarligt at lade en række usikre økonomiske beregninger være styrende for de beslutninger, man tager vedrørende miljøet.

Et eksempel på en yderligere uansvarlighed er, når man fra miljøstyrelsen i et svar oplyser, at man ønsker at få en række problemer omkring blyforureningen bedre belyst, inden der træffes beslutning om en yderligere nedsættelse af blyindholdet, som medfører omfattende investeringer, der må anses for tabt, hvis det i løbet af nogle år skulle vise sig, at foranstaltningerne var mindre påkrævet. Det, der siges her, . . .

Formanden:

Der må være ro i salen.

Waldorff (VS):

... er: lad os se, om ikke vi kan trække den lidt, for det kan være, det ikke er helt så galt, som det i øjeblikket ser ud til.

Vores konklusion er imidlertid en anden end at gå imod forslaget eller undlade at stemme om forslaget. Det hænger paradoksalt nok sammen med, at det er et bemyndigelseslovfor-slag, for forslaget i sig selv låser sig ikke fast på en bestemt grænse. Som det vil være gået op for de fleste, er vi altså imod den grænse, der